

МОТИВИ по внохд №1356/2023 год.по описа на ОД Благоевград, изготвени на 02.02.2024 год.

Пред Окръжният съд производството по делото е образувано по:

- Въззивната жалба на адв.Н., в качеството му на защитник на подсъдимата В. Б. Д.;
- Въззивната жалба на В. Г. Д.- подсъдим, чрез служебния му защитник адв. Г. и допълнението към нея и по
- Протеста на прокурор И., от Районна прокуратура Благоевград, Териториално отделение П., и допълнението към него, като всички те са за проВ. на невлязлата в сила присъда №8007 от 04.07.2023 год., постановена по нохд № 405/2020 год. по описа на Районен съд гр.П..

С цитираната присъда, районният съд е признал подсъдимата В. Д. за виновна, в това, че в това, че на ****г. в около 19.30 - 20.00ч. в гр.П., в двора на училище „К.М.“ е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието със своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм, изразило се в отправени срещу М. Г. С. от гр.П. обидни думи и изрази, че е жалка, некадърна и курва, след което започнала да я дърпа при което ѝ скъсала дрехата, с която била облечена и удряла с ръце и крака по цялото тяло, като деянието е осъществено през светлата част на денонощието на публично място и в присъствието на родители с малолетни и непълнолетни лица, поради което и на основание чл.325 ал.2, вр. с ал.1 от НК във вр. с чл.55, ал.1, т. 2, б. „б“ от НК е осъдил да изтърпи наказание „Пробация“ за срок от 1 /една/ година при следните пробационни мерки:

- ЗАДЪЛЖИТЕЛНА РЕГИСТРАЦИЯ ПО НАСТОЯЩ АДРЕС за срок от една година, изразяваща се в явяване и подписване пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице, при периодичност два пъти седмично.

- ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПЕРИОДИЧНИ СРЕЩИ С ПРОБАЦИОНЕН СЛУЖИТЕЛ за срок от една година.

С цитираната присъда, Районният съд е признал подсъдимия В. Г. Д., за виновен в това, че на **** г. в около 20.00 ч. в гр.П., в градския парк на кв. Д., до училище „К.М.“ е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието със своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм, изразило се в отправени срещу М. Г. С. от гр.П., закани, че ще я пребие /„е ся те пребих“/, употреба на физическа сила, изразило се в хващане за врата, стискане в областта на гърлото и продължаване с отправяне на закани крещейки, че ще я пребие, като деянието е осъществено през светлата

част на денонощието на публично място и в присъствието на родители с малолетни и непълнолетни лица, поради което и на основание чл.325 ал.2, вр. с ал.1 от НК във вр. с чл.54 от НК го е осъдил да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца.

Подсъдимия В. Г. Д. е признат и за виновен в това, че на ****г. в около 20.00 - 20.30ч. в гр.П., в кв.Д., на ул. „Д.Г.“ до училище „К.М.“ е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието със своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм, изразило се в нанасяне на удари в областта на корема на А. Л. Г. от гр.П. – служител в РУ П., а след събарянето му на земята и удари с ръце и крака по цялото тяло, дърпане на кожена чанта, която била преметната през врата на Г. и отправени закани, че ще го пребие, както и обиди, наричайки го „дебелак“, като деянието е осъществено през светлата част на денонощието на публично място и в присъствието на родители с малолетни и непълнолетни деца , поради което на основание чл.325 ал.2, вр. с ал.1 от НК във вр. с чл.54 от НК го е осъдил да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца.

Подсъдимия В. Г. Д. е признат и за виновен в това, че на ****г. в около 20.00 - 20.30ч. в гр.П., в кв.Д., на ул. „Д.Г.“ до училище „К.М.“ се закарал на А. Л. Г. от гр.П. - служител в РУ П. с убийство, като го заплашил с думите: „****“ и това е възбудило основателен страх от осъществяването му у Г., поради което на основание чл.144 ал.3, вр. с ал.1 от НК във вр. с чл.54 от НК го е осъдил да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години.

С атакуваната присъда РС, на основание чл. 23 от НК е определил подсъдимия В. Г. Д. да изтърпи едно общо най-тежко наказание измежду наложените му с настоящата присъда, а именно наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, което да се изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл. 24 от НК е увеличил общото най-тежко наказание, наложено на В. Г. Д. за деянията по настоящата присъда с 2 /два/ месеца.

Районният съд на основание чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 23, ал.1 от НК е определил на подсъдимия В. Г. Д. едно общо най – тежко наказание за деянията по настоящата присъда и по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, НОХД № 795/2019 г. по описа на Районен съд - П. и НОХД № 560/2012 г. по описа на Районен съд - П. в размер на най-тежкото от тях, а именно - наказание „Лишаване от свобода" за срок от 3 /три/ години.

На основание чл.25 ал.4 от НК, постановява така определеното общо наказание „Лишаване от свобода" за срок от 3 години да бъде изтърпяно при първоначален строг режим, съгласно чл.57 ал.1 т.2 б. „В" от ЗИНЗС.

На основание чл.59 ал.1 и ал.2 от НК и чл. 25, ал. 2 НК, от така наложеното

общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години е приспаднал времето през което Д. е бил задържан в периода от 16.09.2011 г. до 15.12.2011 г., в периода 25.01.2021г. до 27.04.2021г., както и времето, през което изтърпява общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, считано от 27.04.2023 г. до 04.07.2023 г. като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

На основание чл.23 ал.3 от НК, към така определеното общо най-тежко наказание от 3 години „Лишаване от свобода“ е присъединено изцяло наказанието „Глоба“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева наложено на В. Д. по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград.

На основание чл. 24 от НК, решаващия съд е увеличил общото най-тежко наказание "Лишаване от свобода" за срок от 3 години, наложено на В. Г. Д. за деянията по настоящата присъда и по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, НОХД № 795/2019 г. по описа на Районен съд - П. и НОХД № 560/2012 г. по описа на Районен съд - П. с 2 /два/ месеца.

С присъдата, РС е осъдил на основание чл.45 от ЗЗД и чл.84 следващите от НПК подсъдимия В. Д. да заплати на гражданския ищец А. Л. Г., ЕГН – *****, от гр.П., сумата от 3 000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от престъплението по чл.144 ал.3 във вр. с ал.1 от НК, считано от датата на престъплението - **** г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане, като е отхвърлил предявения иск в останалата част до претендираните 5000 лв. като неоснователен и недоказан. Подсъдимия Д. е осъден да заплати на гражданския ищец А. Л. Г., и сумата от 3 000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от престъплението по чл.325, ал.2 във вр. с ал.1 от НК, считано от датата на престъплението - **** г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск в останалата част до претендираните 5000лв..

Също на основание чл.45 от ЗЗД и чл.84 следващите от НПК подсъдимия В. Г. Д. е осъден да заплати на гражданския ищец М. Г. С., ЕГН – *****, сумата от 3 000 /три хиляди/ лева представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от престъплението по чл.325, ал.2 във вр. с ал.1 от НК, считано от датата на престъплението - **** г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане, като е отхвърлил гражданската претенция в останалата й част.

Подсъдимата В. Д. също е осъдено с атакуваната присъда, на основание чл.45 от ЗЗД и чл.84 следващите от НПК да заплати на гражданския ищец М. Г. С., сумата от 3 000 /три хиляди/ лева представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от престъплението по чл.325, ал.2 във вр. с ал.1 от НК, считано от датата на престъплението - **** г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част до претендираните 5000 лв.

С атакуваната присъда двамата подсъдими са осъдени да заплатят и сторените по делото разноски и държавни такси, както следва:

подсъдимите В. Д. и В. Д. да заплатят съдебно – деловодни разноски по сметка на ОД на МВР Благоевград :

- 302.40 /триста и два и четиридесет/лв. за назначената съдебно-медицинска експертиза да бъдат заплатени по равно от В. Г. Д. и В. Б. Д.

- 504.00 /петстотин и четири/лв. за назначена комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологична експертиза и 67.20 /шестдесет и седем и двадесет/лв. за назначена допълнителна комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологична експертиза да заплати В. Г. Д..

Подсъдимите В. Д. и В. Д. са осъдени да заплатят по сметка на Районен съд П. държавна такса върху размера на уважените граждански искове, както следва: 360 /триста и шестдесет/ лева да заплати В. Д. и 120 /сто и двадесет/ лева да заплати В. Д..

Подсъдимия В. Д. е осъден да заплати на гражданския ищец и частен обвинител А. Г. сумата от 1500 /хиляда и петстотин/ лева адвокатски хонорар за един адвокат, а двамата подсъдими- В. Д. и В. Д. да заплатят по-равно на гражданския ищец и частен обвинител М. С. сумата от 1200 /хиляда и двеста/ лева адвокатски хонорар за един адвокат.

Недоволни от така постановената присъда останали всички страни. В жалбата на адв.Н.- защитник на В. Д. бланкетно се твърди, че атакуваната присъда е постановена в нарушение на материалния закон, нарушение на процесуалните правила и е явно несправедлива. Иска се отмяна на атакуваната присъда и признаването на подсъдимата Д. за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение.

В жалбата на подсъдимия В. Д. чрез неговия защитник- адв.Г. се сочи, че атакуваната присъда е неправилна и незаконосъобразна, а наложените наказания- явно несправедливи. Твърди, че решаващия съдия е следвало да се отведе от разглеждане на делото, тъй като в хода на производството по същото пред РС повереник на пострадалата С. е била адв.Х., която в последствие е станала съдия в РС П.. Иска се отмяна на присъдата като неправилна.

В протеста се излагат доводи срещу атакуваната присъда, свързани със твърдяна от прокурора явна несправедливост на наложените наказания и на двамата подсъдими, като се предлага изменение на присъдата и увеличение на наказанието „лишаване от свобода“ на подсъдимия Д. в „.....по-висок размер...“ и наказанието пробация, наложено на Д. също да се увеличи.

Във въззивните си жалби и в протеста не се правят нови доказателствени искания.

В съдебно заседание подсъдимата В. Д. се явява лично и със защитника си- адв.Н.. Поддържат жалбата, като се сочи, че ако се приеме от доказателствата, че Д. е нарушила обществения ред, то отговорността ѝ следва да се ангажира по административен ред по чл.1 от УБДХ или по ал.1 на чл.325 от НК, след

което същата да се освободи от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл.78а от НК, тъй като Д. не е о.а. Защитата пледира, че поради взаимна размяна на удари между Делечва и С. най- правилната правна квалификация е причиняване на лека телесна повреда и тъй като такава има и от двете страни, то следва да се приложи института на реторсията. Защитата намира също така, че предявения от С. срещу Д. граждански иск за неимуществени вреди следва да се остави без уважение, тъй като такива вреди понесла и самата подсъдима.

Подсъдимият В. Д. също се явява лично и се представлява от служебния си защитник- адв.Г., като последния поддържа въззивната жалба по наведените в нея доводи. Пледира, че присъдата не е постановена от независим и безпристрастен съд, като поддържа довода си, че съдията разглеждащ делото е следвало да се отведе, тъй като по същото дело е участвала адв.Х. като повереник на пострадалата , а в следствие в хода на делото, адв.Х. е започнала работа като съдия в РС П.. Другото възражение, което служебния защитник прави е, че няма доказателства от които да се направи извод, че подсъдимия Д. е осъществил състава на престъплението по чл.144,ал.3 от НК. Счита също така, че е налице съществено процесуално нарушение, тъй като съдебно-психиатричната експертиза е назначена около година след деянието, поради което и отдалечеността ѝ във времето компроментира нейните изводи. Поддържа исканията си- отмяна на атакуваната присъда, оправдаване по обвинението по чл.144,ал.3 от НК, намаляване размера на наложените наказания.

В право на лична защита и подсъдимата Д. и подсъдимия Д. поддържат казаното от защитниците си, а в право на последна дума Д. иска да бъде оправдана, като същото искане прави и подсъдимия Д..

Гражданските ищци и частни обвинители- А. Л. Г. и М. Г. С., редовно пР.ни не се явяват. Не се явява и техният повереник- адв.Я., който депозира писмено становище, че няма да се присъединява към протеста, счита, че жалбите са неоснователни и моли атакуваната присъда като правилна и законосъобразна да се потвърди.

Окръжният съд, в настоящия състав, след като се запозна с жалбите и протеста и допълненията към тях, с доказателствата по делото и след като извърши цялостна проВ. на атакуваната присъда и извън основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбите на чл.313 и чл.314,ал.1 от НПК, намира следното:

Подсъдимият В. Г. Д. живее на семейни начала с подсъдимата В. Б. Д. в гр.П.. Иман дете- П.. Д. е о.. От 24.03.2022 год. изтърпява наказания „лишаване от свобода“ по различни присъди, като към дата- 17.01.2024 год. е с остатък на наказанието от една година пет месеца и 28 дни. Подсъдимата Д. не е о.а.

Пострадалият А. Л. Г. е от гр.П. и работи като полицаи в РУП П.. Подсъдимия Д. познавал Г. от предходен случай със скандал с гръцки гражданин, в който Г. се намесил, за да прекрати същия, както и на Д. бил известен факта, че

същият е полицай.

Пострадалата М. Г. С. също е от гр.П., има син- К., който към 2018 год. е бил малолетен.

В гр.П. в кв. Д. се намира градски парк, който граничи с двора на училище „К.М.“, където обичайно се разхождали много хора, както и си играели малки деца, придружени от родители.

На ****г. В. Г. Д. от гр.П. се намирал в района на градския парк на кв. Д., до училище „К.М.“ в града. По същото време в района на парка била и подсъдимата В. Б. Д. с малолетното им дете П.. В парка по това време били и М. С., с детето си К., А. А., С.К., Т.Т., С.М. и М. Г.. Същата вечер в парка и училищния двор започнали да минават с електрически тротинетки по-големи деца, които карали бързо, което създавало опасност за по-малките деца. Така едно от децата, каращо тротинетка създавало опасност за детето на свидетелката С.М., поради което тя подала сигнал на телефон 112. На място пристигнали полицейски служители, които предупредили каращите тротинетки да внимават с по-малките деца и останалите хора, които се разхождат. Временно положението в парка се успокоило, като малко след като полицейските служители си тръгнали по алеите на парка минала В. Б. Д. с малолетното си дете П., което също карало електрическа тротинетка, като едновременно с това натискало и клаксона на същата, за да може хората да се пазят и да му правят път да минава. П. и майка му отишли в двора на училището. Тъй като преди това подсъдимата В. Д. разбрала, че са идвали полицаи по сигнал за децата, които управляват тротинетки, започнала да коментира на висок глас, че М. С. е тази, която е подала сигнал до полицията. Тъй като тези думи на Д. били възприети от околните, вкл. и децата, К. – детето на С. я попитал дали тя е извикала полицейските служители, защото така говори Д.. С. се ядосала на тези думи, тъй като не тя е извикала полиция и заедно с А. А., която била с бебе на ръце, тръгнали към училищния двор, където била подсъдимата, за да я попитат защо приказва неверни неща. Когато отишли при нея свидетелката А. попитала Д., защо занимава децата с това кой е извикал полицията, като това е право на всеки. Подсъдимата В. Д. също се ядосала, че и държат сметка и започна да крещи срещу М. С., като и казала, че ще я свали на земята и ще я пребие, започнала да я обижда като й викала, че е жалка и некадърна, че е курва, че не си е облякла децата и те ходят като клошари, че мъжът ѝ не я иска и т.н. В този момент в двора на училището били освен А. А. и свидетелките С.К. и Т., които възприемали случващото се. Д. агресирала повече, като заявила на С., че трябва да се занимава с нея, след което я дръпнала за потника, с който С. била облечена и го скъсала, като същевременно с това продължила да ѝ нанася множество удари с ръце и крака по цялото тяло. С. се опитала да се защити, като подсъдимата станала още по-агресивна и продължила да крещи, че ще я пребие. Успяла да нанесе на С. удари в областта на главата, тила, в областта на предмишниците на двете ръце и цялото тяло. Намиращите се там хора се опитали да отдръпнат подсъдимата от С.. В този момент на мястото дошъл и

другия подсъдим- В. Д., който набързо се насочил към С., крещейки с думите „Е ся те пребих“, като я хванал за шията и я стиснал силно за гърлото и едновременно с това и крещял, че ще я пребие. Виковете и действията на Д. били чути и възприети от А. Г., който се намирал на съседната ул. „Д.Г.“. Г. живеел наблизко и към този момент се намирал случайно на улицата, като бил и цивилен, тъй като не бил на работа. Пострадалия извикал на подсъдимия Д. да спре, при което последния пуснал С. и незабавно се отправил към Г., като се развикал: „Тебе пък ще те утепам и ще те излежа! Пак ли с теб ще се занимавам? Пак ли ти бе, бише? Ся те пребих“. Стигнал до свидетеля, прескачайки ограда, която дели двора на училището от ул. „Д.Г.“, при което Д. започнал да нанася удари в корема на Г.. Дръпнал го за чантата, която била закачена през врата на Г., при което го съборил на земята и продължил да го удря. Г. успял да се изправи и през цялото време му казвал да спре и преустанови действията си. Още в началото на конфликта между подсъдимата Д. и С., по улицата преминавал с автомобила си свидетеля В. И., който спрял и видял момента, в който подсъдимия Д. отишъл при жените и се намесил и след като пострадалия Г. му направил забележка, подсъдимия отишъл при него, ударил го в корема и го съборил на земята, след което се намесил и свидетеля И., като сложил ръцете си в горната част на тялото на подсъдимия Д., за да го спре. Всичко това станало в присъствието на намиращите се там родители и деца- малолетни и непълнолетни, като две от децата извикали живеещия в къща до мястото на инцидента свидетел М. Г., също полицейски служител. Той също отишъл на улицата и застанал между подсъдимия Д. и пострадалия Г., като това е след като А. Г. е бил повален на земята и вече станал, като подсъдимия продължавал да обижда и да се заканва на пострадалия. А. Г. успял да позвъни на тел.112, като на място пристигнали служители на РУ П., които отвели подсъдимия до РУП в П., като в единия от автомобилите се качил и пострадалия и също отишъл в РУП.

След като конфликта бил преустановен от пристигането на полицейските служители и М. С. и А. Г. посетили, който им издал медицински свидетелства. В хода на ДП е назначена съдебно-медицинска експертиза, изготвена от в.л. д-рЧ.. Последния сочи в заключението си, че при прегледа на М. Г. С. са констатирани обективно хематоми и охлузвания- в областта на дясна и лява предмишница, които ѝ са причинили страдание. В заключението се сочи, че А. Л. Г. е получил охлузни наранявания в областта на двете коленни стави, които са му причинили болка и е възможно да са получени на **** год. и по механизма, който сочи пострадалия.

В хода на ДП е назначена комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологична експертиза /назначена на 06.08.2019 год., изготвена на 22.10.2019 год./, приобщена към доказателствения материал в хода на съдебното следствие, след разпит на експертите. В представеното заключение вещите лица сочат, че Г. е изпитал основателен страх от отправените към него закани. Заклучават, че към инкриминираната дата е бил напрегнат, притеснен, ориентиран, контактен, апсихотичен, а след като бил съборен на

земята, чрез дърпане на чантичката, която била закачена за врата му напрежението което изпитвал се увеличило, изпитвал страх за живота си, а също и за телесното си здраве. Инцидентът оказал трайни последици върху психичното му здраве, изразяващи се в завишена тревожност, натрапващи се мисли във връзка с инцидента, притеснение, че може отново да бъде нападат.

Назначена е /на 03.12.2019 год./ и допълнителна комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологична експертиза /изготвена на 14.12.2019 год./, от заключението на която се изяснява, че отправените към А. Г. закани „ще те убия и ще те излежа...“, „...ще те пребия...“ са възбудили у него основателен страх за осъществяването им.

Така приетите от въззивния съд факти са установени въз основа на анализ на доказателства и доказателствени средства, събрани по предвидения процесуален ред.

На първо място следва да се посочи, че от съвкупния доказателствен материал са изяснени с необходимата безспорност и категоричност няколко факта и това са: времето- вечерта на **** год., мястото на деянията- в двора на училище „К.М.“ в гр.П. и на съседната му ул.“Д.Г.“, както и лицата, участвали в конфликта- подсъдимите В. Д., В. Д. и пострадалите-М. С. и А. Г..

Противоречия в доказателствата съдът намира при анализа на гласните доказателствени средства, които условно оформят две основни групи. Едната от тях се формира от кореспондиращите си и взаимно допълващи, изясняващи различни етапи от фактическата обстановка показания на свидетелите- М. С., А. Г., А. А., Т.Т., С.М., М. Г., С. Т., В. И. и М. Г.. В тази група са показанията на двамата пострадали- С. и Г., които са конституирани като страни- граждански ищци и частни обвинители, поради което и съдът намира, че техните показания следва да бъдат обсъдени най-внимателно, доколкото правното им положение в процеса може да е предпоставка за заинтересованост от изхода на делото. Независимо от тези факти и настоящия състав, така както е сторил и РС намира, че показанията им са достоверни, правдиво отразяват основните факти, тъй като кореспондират не само с показанията на останалите свидетели от т.нар. първа група, но и с писмените доказателства- отразеното като обективни находки в медицинските удостоверения, издадени им след преглед още същия ден. Така свидетелката С. не оспорва факта, че заедно с А. А. са отишли при подсъдимата В. Д., за да я попитат защо разпространява невярното твърдение, че С. е извикала полиция, заради децата, които управляват електрически тротинетки. Твърденията на тази свидетелка, че подсъдимата вместо да отговори на въпроса, който и бил зададен не от С., а от А., започнала да обижда пострадалата, да и вика, че курва, жалка, че не може да се грижи за децата ѝ, че мъжът ѝ не я иска, след което я нападнала физически – удряла е и двете са се сбили, като Д. скъсала потника на С., се потвърждават от показанията на

А.. Същата е била в непосредствена близост до двете – подсъдима и пострадала и възприела непосредствено и лично. Твърденията на тази свидетелка, че подсъдимата е нападнала пострадалата като я ритала и дърпала потника, с който С. била облечена и го скъсала се потвърждават и от обективните находки при прегледа на С.- същата е имала хематоми и охлузвания, които са областта на дясна и лява предмишница, които могат да бъдат получени като механизъм при дърпането на потника, което очевидно е било с голяма сила, за да може да се скъса. Показанията на А. кореспондират и с тези на друг свидетел- Т.Т., която не е видяла първоначалния момент в който подсъдимата е удряла пострадалата и е скъсала потника ѝ, но пряко е възприела факта, че С. е зачервена и със скъсан потник, както и момента, в който подсъдимата е извикала мъжа ѝ- другия подсъдим Д., който също се насочил към С. и я хванал за гушата с думите „сега ще те убия, сега ще те пребия“. Свидетелката С.М., също е видяла състоянието на пострадалата след инцидента- скъсания потник, като твърди, че не е видяла от близо самия конфликт между пострадала и подсъдима, но все пак е възприела, че „...те се дърпаха...“ както и е чула виковете на децата и на майките, които са се намирали в двора на училището в този момент. Същата свидетелка е възприела непосредствено и лично как подсъдимия напада другия пострадал- А. Г.. Друг основен очевидец на случващото се е свидетеля В. И., който минала с автомобила си по улицата, когато видял двете жените, че „.... се дърпат нещо...“, както и това, че веднага при тях отишъл другия подсъдим- Д., който се насочил към С.. Именно това било възприето и от свидетеля А. Г., който също се намирал на улицата и който извикал на подсъдимия Д. да преустанови действията си. Това е възприето и от свидетеля И., който изяснява същия факт, така както и пострадалия, както и последващото поведение на подсъдимия Д.- прескочил оградата на училището и се насочил към Г. с думите- „Бише /дебелак/, пак ли ще се занимавам с тебе“, хванал го за чантичката , която била през врата му, ударил го и го свалил на земята. Показанията на пострадалия Г. кореспондират и с тези на И. и на М. и на А. и се кредитират от съда като достоверни, насочени за изясняване на обективната истина по делото, тъй като кореспондират и с отразеното в медицинското свидетелско, което му е издадено още същия ден и със заключението на съдебно-медицинската експертиза на д-р Ч., установяващи обективните находки- охлузвания по коленете, което като механизъм е възможно да бъдат причинени при падането му на земята, в резултат на дърпането не чанта, окачена на врата му. За конфликта между двамата- подсъдим и пострадал Г., за думите, които Д. е отправял към пострадалия, съдът кредитира и показанията на свидетелите- С.,З., К., С., М.- полицейски служители, пристигнали на мястото, като и към момента на пристигането им подсъдимия е продължавал да оправя обидни думи и закани към Г., като това ставало в присъствието на много хора, намиращи се там, вкл. и деца., както и от показанията на свидетеля М. Г.. Последният също е полицейски служител, но не е бил на работа, а живее в непосредствена близост и е бил извикан от

деца. Този свидетел е първи братовчед на пострадалия, но съдът намира, че и неговите показания са обективни, тъй като той сочи, че при отИ.ето му на мястото, физическия сблъсък между двамата вече е бил преустановен, продължавала кавгата, като този свидетел застанал между подсъдим и пострадал, за да ги раздели и почти едновременно с това пристигнали първата кола полицейски служители.

На така обсъдените по-горе гласни доказателствени средства се противопоставят показанията на свидетелите-К. Д. и Г.М.. Първата от тях е майка на подсъдимата В. Д. и се е намирала наблизко, тъй като държала сергия в близост до училището. В показанията си тази свидетелка твърди, че С. и свидетелката А. са били дъщеря й, като А. била с бебе на ръце- на 1 година, но се била, включително и удряли самата свидетелка Д.. Твърди също така, че не подсъдимия Д. е свалил на земята пострадалия Г., а точно обратно- Г. е повалил на земята Д., като му се заканвал, че ще го вкара в затвора и му викал, че е най-долен престъпник. Показанията на тази свидетелка не се кредитират от съда, тъй като те противоречат на всички останали свидетелски показания от първата група, на заключението на медицинската експертиза, която съдът намира за компетентна и пълна, доколкото е изготвена от лице с необходимата квалификация и въз основа на писмени доказателства-медицински свидетелства, удостоверяващи обективни находки, в случая охлузванията по коленете на Г.. Частично в подкрепа на показанията на майката на подсъдимата Д. са само показанията на приятелката на тази подсъдима- свидетелката Г.М.. Последната твърди, че С. и А. отишли при подсъдимата, като я нападнали и започнали да я удрят, независимо, че А. държала дете на ръце, като в резултат на това подсъдимата паднала и при опит да стане скъсала потника на С.. Соци също така, че майката на подсъдимата пристигнала по-късно, като не твърди тя да е била удряна от С. и А.. Показанията на тази свидетелка не кореспондират изцяло дори с показанията на майката на подсъдимата, тъй като Манова сочи, че К. Д. пристигнала по-късно на мястото, както и не твърди да е била удряна. Показанията на тези две свидетелки са противоречиви и не кореспондират с посочените от първата група, поради което и съдът намира, че те са изолирани, дадени в интерес от защита на подсъдимата, доколкото едната свидетелка е майка на същата, а другата- нейна приятелка. Тези показания на посочените две свидетелки дори не противоречат в някои части и с обясненията на самата подсъдима Д., която потвърждава, че може да е скъсала потника на С..

Другият подсъдими- В. Д. твърди , че е видял как М. С. бие жена му, поради което и я е хванал за китките или за врата, не помни, но това било с цел да ги разбрани, дава обяснения също така, че нито е удрял, нито е заплашвал пострадалия А. Г., а точно обратно- Г. го заплашил, че ще го гръмне и самият Д. бил уплашен, защото знаел, че Г. е полицаи и има пистолет. Обясненията на двамата подсъдими, като изолирани, подкрепени само от показанията на двама свидетели, които съдът посочи защо не кредитира, въззивният съд

намира, че са насочени към правната им възможност да реализират защитната си версия, с цел да се оневинят, но не да се разкрие обективната истина по делото.

Така, в предвид на изложения анализ на гласните доказателства, въззивният съд кредитира първата група свидетелски показания, които кореспондират и със съдебно-медицинска експертиза, установяваща / и с оглед разпита на вещото лице/, че травматичните увреждания в областта на двете коленни области са резултат от косо действие на твърди тъпи предмети, т.е. отговарят да са получени по начина, описан в обвинителния акт – падане върху терен, след дърпане за чантичката през врата му от страна на В. Д.. Вещото лице сочи, че причинената на А. Г. телесна повреда е лека, без разстройство на здравето, както и тази на М. С..

Като писмени доказателства, решаващия съд е събрал и данните от личното кадрово досие № 3895 на полицейски инспектор А. Г.. Видно от тях не се съдържа информация във връзка с инцидента за който е изготвено съобщение, да са му извършвани психологически изследвания или да му е оказвана психологическа помощ. Въззивният съд намира, че с оглед на тази писмени доказателства, основателно се явява възражението на защитата на подсъдимия Д., че съдебно-психиатричната и психологична експертиза и допълнението към нея, установяващи, че към момента на изследването, а това е месец октомври и декември 2019 год., пострадалия Г. е бил леко тревожен и с повишена емоционална възбудимост, обусловени от деянието, както и отправените към него закани са възбудили основателен страх от осъществяването им. Действително между деянието- **** год. и датата на изготвяне на първата комплексна експертиза е изминал период по-дълъг от една година, за който обективни данни за случващото се в живота на пострадалия Г. не са събрани. Заключение на експертите, че към момента на изследването пострадалия продължава да е леко тревожен и емоционално възбуден от деянието противоречат на данните от личното досие за наличието на такива проблеми у Г.. Същевременно в тази насока се съдържат и данни от показанията на полицейските служители- негови колеги, които не сочат наличието на такива признаци у Г., като твърдят, че на мястото, при пристигането им пострадалия е бил афектиран от случилото се.

С оглед на изложения доказателствен анализ, въззивния съд намира от правна страна, следното:

По отношение на обвинението на подсъдимата В. Д.:

Същото е по чл.325,ал.2 във вр. с ал.1 от НК и по този текст Д. е призната от РС за виновна. Решаващия съд е счел,че деянието хулиганство е извършено от подсъдимата с изключителна дързост и цинизъм. Въззивният съд не споделя тези изводи на решаващия такъв. Липсват доказателства, че деянието, осъществено от Д. е осъществено с изключителна дързост и цинизъм, които са два отделни квалифициращи признака. Съдебната практика трайно е приела, че хулиганството се осъществява с изключителна

дързост, когато „... хулиганските действия са особено нагли и безсрамни, грубо нарушават нравствените принципи и чувства на гражданите....“, а изключителна дързост е налице „... когато в много груба форма се засягат интересите на обществото или личността и упорито не се прекратяват, изразяват пренебрежително отношение към обществения ред или към други обществени или лични интереси“- Постановление №2 от 29.06.1974 год. по н.д.№4/74 год., Пленум ВС. В конкретиката на казуса подсъдимата несъмнено е нарушила обществения ред, тъй като първоначално словесно, с отправяне на обидни думи се е обърнала към пострадалата С., като в последствие физически е посегнала на С.- удрияйки я с ръце и крака и късайки дрехата, с която С. е била облечена, като това е станало в училищен двор, в който по това време е имало и малолетни и непълнолетни деца и техните родители. Тези действия на подсъдимата са непристойни, тъй като са насочени към засягане на личността на пострадалата- и с обидни изрази и физически, като същевременно са и нарушили обществения ред, в случая установен в двора на училище, където обичайно се намират много деца и техните родители, тъй като всички свидетели изясняват този факт- че двора на училището се е ползвал през лятото като място на което децата спокойно да се забавляват. В случая обаче тези непристойни действия не се отличават нито с изключителна дързост, нито с изключителен цинизъм, поради това, че не се отличават по вида си с обичайните случаи на хулиганство /сБИ.е и обиди/, както и няма доказателства да не се прекратяват упорито. Поради това настоящият състав намира, че действията на подсъдимата В. Д. осъществяват състава на хулиганството по основния му текст- по чл.325,ал.1 от НК, като я оправда по обвинението по чл.325,ал.2 от НК. Същевременно въззивния съд не споделя доводите на защитата, че действията на подсъдимата Д. следва да се квалифицират като дребно хулиганство по УБДХ, тъй като разграничителния критерий на двете е степента на засягане на обществените отношения, като дребното хулиганство се изразява в най-малка такава степен, но в случая поведението на Д. не може да се квалифицира по този начин, тъй като обществените отношения са засегнати в значителна степен- нарушен е реда и спокойствието на голяма група хора, вкл. деца.

По обвиненията на подсъдимия В. Д.:

Настоящият съдебен състав намира, че неправилно обвинението е квалифицирало действията на Д. като две отделни престъпления по чл.325,ал.2 от НК, извършени срещу две лица- С. и Г.. Обект на престъплението хулиганство са установения в страната ред и обществено спокойствие- глава 10 от НК и тъй като съществен елемент от обективната му страна е явното му неуважение към обществото, то дори и действията да са извършени срещу личност/и, те не са насочени към личността, за да реализират съставите на две отделни престъпления, а към нарушаване на обществения ред. В случая това е така, тъй като действията на подсъдимия засягат обществени отношения, които се основават на общоприетите норми за нравственост и установените в държавата норми за поведението на хората в

процеса на обществения живот. /Решение №168 от 07.10.2016 год. по н.д.№ 577 от 2016 год. на ВКС/. Нападението над жена, обиждането и повалянето на земята на полицейски служител, който макар и да не е униформен и на работа в инкриминирания момент е познат след хората, в предвид малкия град, че е полицейски служител, вкл. този факт е известен и на подсъдимия по делото, не са действия, които осъществяват състав на престъпление срещу личността, за да се квалифицират отделно, а осъществяват признаците на състава на едно престъпление- хулиганство, тъй като същото е извършено с няколко непосредствено продължаващи действия. /Съгласно цитираното Постановление № 2 от 1974 год. на ВС, хулиганството може да се осъществи в реална или идеална съвкупност с едно или повече престъпления, в конкретиката на казуса има причинени две леки телесни повреди, но обвинение за тях няма/. Поради изложеното, въззивния съд намери, че е налице основание за прилагане закон за същото наказание, като преквалифицира двете обвинения по чл.325,ал.2 във вр. с ал.1 от НК, за които подсъдимия Д. е признат за виновен в едно такова. Настоящият съдебен състав споделя доводите на РС, че подсъдимия Д. е осъществил хулиганството при наличието на два квалифициращи признака по чл.325,ал.2-деянието се отличава с изключителна дързост и цинизъм. Разликата в правната квалификация на действията на подсъдимата В. Д., за която настоящата инстанция преквалифицира деянието от престъпление по чл.325,ал.2 от НК в такова по чл.325,ал.1 от НК и подсъдимия Д. е обективните действия на Д. по обиждането, удрянето на пострадалата С., по обиждането, заканите и събарянето на земята на пострадалия Г.. Начина, по който подсъдимия Д. се е включил в спора между жена му и пострадалата С.- насочвайки се направо към С., хващайки я за гушата, обиждайки я , без да изясни преди това каква е причината поради която е станал скандала между двете жени се отличават с особена наглост, грубо нарушават чувствата на намиращите се на мястото майки и деца, което обстоятелство се изяснява от показанията на почти всички присъствали свидетели, удостоверяващи, че децата плачели, изплашили се, като тези действия изразяват в изключително грубо и пренебрежително отношение към установения ред, поради което и правилно са квалифицирани като отличаващи се с изключителен цинизъм. Наред с това установеното поведение на подсъдимия Д. спрямо пострадалия Г. се отличава с изключителна дързост, защото подсъдимия е знаел, че Г. е полицейски служител, който независимо, че не е на работа се е намесил словесно Д. да прекрати действията си спрямо С., но подсъдимия незабавно се е насочил към Г., като дори е прескочил оградата на училището, за да стигне до пострадалия. Последващите му действия- и обиди и закани и дърпане на чантата на Г. и повалянето му на земята упорито не са се прекратявали /и като последица от предходните му действия спрямо С./, поради което и в груба форма засягат интересите на обществото. Това е така и поради факта, че поведението на Д. е изключително и дръзко и цинично спрямо пострадалия Г., тъй като в присъствието на много хора, които се

познават и на всички които е бил известен факта, че Г. е полицейски служител, Д. е демонстрирал пренебрежително отношение към този факт-удрял е, обиждал Г., повалил го на земята- все непристойни действия, с които по косвен път е засегнал и представител на орган, в правомощията на които е и охраняването на обществения ред, поради което и по най- груб, дързък и циничен начин е засегнал установения ред. В случая това е и училищен двор, който преимуществено се ползвал от майки и деца, където същите са могли спокойно да играят, но подсъдимия Д. по най- груб начин е нарушил този ред и спокойствието на гражданите. Действията му са били и продължителни, като са продължили дори в присъствието на пристигналите на място полицейски служители.

Поради изложеното, въззивния съд намери, че обвинението на подсъдимия Д. правилно е квалифицирано като престъпление по чл.325,ал.2 във вр. с ал.1 от НК.

По обвинението по чл.144,ал.3 от НК:

С атакуваната присъда подсъдимия В. Д. е признат и за виновен в извършване на престъпление по чл.144,ал.3 от НК спрямо пострадалия А. Г.. Въззивната инстанция обаче намира, че анализа на доказателствения материал не води до извод за несъмнено и доказано обвинение по този текст. От обективна страна от показанията на Г. и от тези на свидетеля В. И. безспорно се установява, че подсъдимия Д. се е насочил към Г. с думите- „Тебе пък ще те утепам и ще те излежа! Пак ли с теб ще се занимавам? Пак ли ти бе, бише? Ся те пребих“.

От обективна страна, за да е съставомерно деянието от обективна страна следва да се изяснява въз основа на доказателствата по делото, че характера на заканването е такова, че да е могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Тази преценка следва да се извършва като се вземат предвид особеностите на закана, на извършителя и на обстоятелства при които е отправена закана. Следва също така да се имат предвид и особеностите на възприемащия закана, ако същите влияят върху възприемането на последната и върху това дали същата би могла да възбуди страх у възприемащия и то, ако тези особености са били известни на извършителя. Въпросът дали ,за да е налице състав на престъпление по чл.144,ал.3 от НК, е необходимо деецът да има взето решение за осъществяване на закана и да действа в рамките на него или за съставомерността е достатъчно тя да е такава, че да възбуди у пострадалия основателен страх от осъществяването ѝ е решен с Тълкувателно решение № 53 от 18.IX.1989 г. по н. д. № 47/89, ОШНК на ВС. Прието е, че с оглед обстоятелството, че престъплението по чл.144,ал.3 от НК се намира в раздел V - "Принуда", а не в раздел I - "Убийство", от глава II от Наказателния кодекс - "Престъпления против личността", поради което и обект на защита не е живота на гражданите, а тяхната личната им свобода, поради което „...За осъществяване на това престъпление от обективната страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо

определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. От субективна страна деецът следва да съзнава съдържанието на заканата и че тя е възприета от заплахения като действителна заплахата“.

В настоящият случай с отправянето на цитираните по-горе думи към Г., както и предходното поведение на подсъдимия спрямо пострадалата С., В. Д. е демонстрирал поведение на личност неспазваща и явно демонстрираща незачитане на установения в страната законов ред и моралните правила за поведение в обществото. За да се прецени дали заканите са могли да възбудят у пострадалия основателен страх от осъществяването им, дали заплахата реална може да се осъществи, съдът прецени времето на извършване на деянието – ранна вечер през лятото, мястото- множество хора, вкл. и малки деца, начин на изразяване на заканата- крещейки по същия начин, както преди това и по отношение на пострадалата С., обстоятелството, че подсъдимия е знаел, че Г. е полицейски служител и в този смисъл заканите по-трудно могат да възбудят страх у него от осъществяването им, доколкото естеството на работата му предполага наличието на по-високи волеви качества. Това се установява и от заключението на комплексната съдебно- психиатрично психологична експертиза. За последната, въззивния съд намира за необходимо да отбележи, че в производствата по дела с обвинения по чл.144,ал.3 от НК не са необходими специални експертни знания, поради което и назначаването на такава експертиза се явява напълно излишно, тъй като липсват данни относно способността на пострадалия да възприема правилно фактите и да дава правдиви показания за тях. В този смисъл е и Решение № 46 от 11.04.2022 год. по н.д. №71/22 год. на ВКС. В конкретиката на казуса, както се посочи по-горе тази експертиза и допълнението към нея са назначени повече от година след деянието и въззивният съд не кредитира заключението, доколкото е и без значение факта дали пострадалия се е изплашил действително от заплахата, а за съставомерността е необходима само заканата да е от естество само да възбуди основателен страх от осъществяването ѝ /решение № 37 от 09.09.2019 год. по н.д. № 39/2019 год. на ВКС/. Няма пречка само да се ползва заключението относно данните за личността на пострадалия- личност с добър самоконтрол и премереност в действията в условията на натиск, с добри показатели на себевладеене, добро ниво са себезащитни и конкурентни функции, добра защитеност от въздействие на стресови фактори. От друга страна данните от личното му служебно досие не сочат на последици от случилото се в служебното му поведение- няма данни за инцидента, не му е оказвана психологическа помощ. Такива данни няма и от показанията на полицейските служители- негови колеги, които са пристигнали на мястото на инцидента и които и след инцидента са работили с пострадалия и не свидетелстват за изживяван страх у пострадалия, че заканата може да се осъществи. Наред с това подсъдимия е бил известен като личност, която лесно влиза в конфликти, тъй като Г. лично е участвал и в предходен такъв / с гръцки гражданин/, в рамките на който Д.

отново е крещял и отправял закани.

С оглед на изложеното, въззивният съд счете, че обвинението по чл.144,ал.3 от НК , за което подсъдимия В. Д. е признат за виновен от РС не е доказано и отмени атакуваната присъда в тази й час, като оправда подсъдимия Д. по това обвинение.

ПО НАКАЗАНИЯТА:

По отношение на подсъдимата В. Д., както се посочи по-горе въззивния съд преквалифицира извършеното от нея като престъпление по чл.325, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до две години или пробация, както и с обществено порицание. Видно от свидетелството за съдимост на подсъдимата, тя не е о.а и не е освобождавана от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, поради което и са налице законовите предпоставки за приложението на чл.78а от НК, тъй като от деянието не са настъпили и имуществени вреди. С оглед на това, настоящият състав освободи подсъдимата Д. от наказателна отговорност и наложи на същата административно наказание „глоба“ в полза на Държавата в размер на 2000/две хиляди/ лева. Размера на това наказание, съдът определи над минимума, но под- средния такъв, предвиден в закона, като взе в предвид данните за личността на подсъдимата- видно от свидетелските показания тя често влиза в конфликти на публични места, поради което и по отношение на същата следва да се въздейства по начин, че да се повлияе да спазва установените норми.

По наказанието на подсъдимия Д. за престъплението по чл.325,ал.2 от НК:

Видно от изложените по-горе мотиви и новата присъда, въззивния съд измени атакуваната присъда в частта в която Д. е признат за виновен в извършване на две отделни престъпления по чл.325,ал.2 във вр. с ал.1 от НК и го осъди, прилагайки закон за същото за едно престъпление по чл.325,ал.2 от НК. Наложено му от РС наказание е една година и шест месеца „лишаване от свобода“, което следва да се изтърпи ефективно, в предвид данните за съдебното му минало и липсата на законови предпоставки за приложение на института на условното о.е. Това наказание, според настоящата инстанция е справедливо определено, под средния размер, като е отчетено обстоятелството, че подсъдимия е лице със висока степен на обществена опасност, доколкото същия е о. многократно, търпял и ефективни наказания, които реално не са поправили същия, факта, че при осъществяване на деянието е причинил и лека телесна повреда на пострадалия Г., деянието е извършено в присъствието на много деца. Въззивният съд не намери основание за увеличение размера на същото, още повече че и искането на прокурора в тази насока единствения довод е съдебното минало на подсъдимия, което е отчетено правилно при преценката на размера на наказанието от РС. Като последица от преквалифициране на двете отделни деяния в едно престъпление, въззивния съд отмени атакуваната присъда и в частта с която е приложена разпоредбата на чл.23 и 24 от НК. По отношение на приложението на чл.25, ал.1 във вр. с чл.23, ал.1 от НК , на основание на

което РС е определил В. Д. да изтърпи едно общо най – тежко наказание за деянието по настоящата присъда /след частичното оправдаване от въззивния съд за обвинението по чл.144,ал.3 от НК и преквалифициране на деянията по чл.325,ал.2 от НК в едно престъпление/ и по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, НОХД № 795/2019 г. по описа на Районен съд - П. и НОХД № 560/2012 г. по описа на Районен съд - П. в размер на най-тежкото от тях, а именно - наказание „Лишаване от свобода" за срок от 3 /три/ години, като правилно на основание чл.25 ал.4 от НК е определено то да бъде изтърпяно при първоначален строг режим, съгласно чл.57 ал.1 т.2 б. „В" от ЗИНЗС. Въззивният съд намира, че законосъобразно на основание чл.23 ал.3 от НК, към така определеното общо най-тежко наказание от 3 години „Лишаване от свобода" , решаващия съд е присъединил изцяло наказанието „Глоба" в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева наложено на В. Д. по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград и на основание чл. 24 от НК, съобразно данните за о.ията по кумулираните присъди и с цел постигане целите на наказанието по отношение на този подсъдим, РС е увеличил общото най-тежко наказание "Лишаване от свобода" за срок от 3 години, наложено на В. Г. Д. за деянието по настоящата присъда и по НОХД № 365/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, НОХД № 795/2019 г. по описа на Районен съд - П. и НОХД № 560/2012 г. по описа на Районен съд - П. с още 2 /два/ месеца., както и в предвид събраните писмени доказателства и на основание чл.59 ал.1 и ал.2 от НК и чл. 25, ал. 2 НК, от така наложеното общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода" за срок от 3 години, увеличено с две месеца е приспаднал времето през което Д. е бил задържан в периода от 16.09.2011 г. до 15.12.2011 г., в периода 25.01.2021г. до 27.04.2021г., както и времето, през което изтърпява общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, считано от 27.04.2023 г. до 04.07.2023 г. като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода

По гражданските иски:

Въззивна жалба от пострадалите- С. и Г. срещу размера на определените им обезщетения няма. В предвид на изложеното по-горе и постановената нова присъда, с която подсъдимия В. Д. съдът призна за невиновен по повдигнатото му обвинение по чл.144,ал.3 от НК, отхвърли и предявения от А. Г. граждански иск срещу Д. за неимуществени вреди в размер на 5000 лв., които произтичат от това престъпление. В останалата част- на предявените граждански иски, произтичащи от престъплението по чл.325,ал.2 от НК- за В. Д. и чл.325,ал.1 от НК за подсъдимата Д., са осъдени да заплатят неимуществени вреди, както следва: Д. – на А. Г. 3000 лв., ведно с лихвата от датата на деянието и на М. С. също 3000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на деянието, а подсъдимата В. Дереве е осъдена да заплати на М. С. сумата от 3000 лв., също ведно със законната лихва, считано от датата на деянието. Въззивният съд при служебната проВ. на присъдата не намира основание за намаляване на присъденото от РС обезщетение , а и искане за увеличението му не е направено, поради което и присъдата в тази част е правилна и законосъобразна.

В предвид, че въззивния съд отхвърли предявения иск от А. Г. срещу подсъдимия В. Д. за сумата от 5000 лв. неимуществени вреди от престъплението по чл.144,ал.3 от НК, то и намали размера на държавната такса, която Д. е осъден да заплати по сметка на РС- от 360 на 240 лв.

В останалата част въззивния съд потвърди атакуваната присъда.

Водим от гореизложеното и на основание чл.334 т.2 и 3 във вр. с чл.336,ал.1 т.3 и чл.337, ал.1 т.2 и т.4 от НПК, настоящият съдебен състав постанови новата си присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: